

[Christmas Møller.]

maa han næsten opgives som haabløs; for enhver i dette Ting ved, at det ikke er rigtigt, enhver ved, at naar der gennem 2½ Aar ikke blev gjort noget paa dette Beskatningsomraade, var Ansvar et først og fremmest det ærede Medlems, idet han ikke kunde faa sine egne Folk med til det, han ønskede. Og derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at det kan jo ikke nytte, at han tror, han kan blive ved at vende tilbage — saadan som han gør det alle Vegne udenfor denne Sal — til den Tale, eller til de Paastande, vil jeg hellere sige, som han en Gang har lagt fast, og saa skal disse Paastande staa, selv om Kendsgemningerne er derimod.

Angaaende de Dagsordener, der er stillet, skal jeg udtale, at mit Parti ikke kan stemme for dem, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, af Regeringspartierne og af det ærede Medlem Hr. Hans Hansen; jeg skal anbefale mine Partifæller at stemme imod de to sidstnævnte og at undlade at stemme ved Afstemningen over den af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal stillede.

Niels Frederiksen: Om^oden Strid, der er opstaaet mellem det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og den højtærede Statsminister angaaende Forhandlingerne i Valutaudvalget i 1924, kan jeg, som var Medlem af Udvalget, sige, at jeg tydeligt husker, at Statsministeren kom til Valutaudvalget og spurgte, om man kunde ønske enten Foranstaltninger, der tvang Kronen op til Pari, eller Foranstaltninger til at fastlægge den lig den gamle Guldfranc, altsaa 72 Ø. Situationen laa den Gang saaledes, at Nationalbanken havde ført en Valutapolitik, der gav en svingende Kronekurs fra Uge til Uge, fra Maaned til Maaned, og alle enedes nu om, at man maatte tvinge Nationalbanken til at lægge Bund under Kronen, tvinge den først og fremmest til at gennemføre en Guldveksselfod, hvorefter den skulde indfri Papirkroner til en vis Kurs paa Dollars. Alle var enige om at standse her og at udsætte Afgørelsen af, hvor Kronestigningen skulde standse, efter at der var blevet lagt Bund under Kronen. Alle ved, at baade den Gang og siden var det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal en bestemt Modstander af at standse Kronestigningen, før Kronen naaede den gamle Paritet.

Dernæst skal jeg gøre et Par Bemærkninger angaaende Ejendomsbeskatningen.

Det er vist haabløst, at det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal og jeg diskuterer dette Spørgsmaal; men jeg ønsker dog at sige i Anledning af, at det ærede Medlem Gang paa Gang fremsætter den Udtalelse, at Ejendomsbeskatningen er uretfærdig overfor Landbruget, at vi har jo den Beskatning, som det ærede Medlem og hans Parti har været med til at gennemføre. Vi har jo den Ejendomsbeskatning i Landkommunerne, som Venstremænd i stort Tal har ment var den retfærdigste under Hensyn til Skatteevnen, Skattepligten og det, man i Kommunerne faar som Vederlag for Skatten. Og nu kan den da ikke være blevet saa fuldkommen uretfærdig, at en fuldstændig Forandring fra det bestaaende paa Grund af de ekstraordinære Tilstande vilde være retfærdig. Jeg har gerne villet sige dette endnu en Gang til Belysning af Rigtigheden af det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Paastand.

Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal taler ogsaa stadig om Tilpasning, Tilpasning af de offentlige Udgifter. Mig forekommer disse Udtalelser baade uvirkelige og uretfærdige i en Tid som den nuværende. Kronens Værdi ligger i Øjeblikket 33 pCt. under Guldværdien, og gennem denne Kronenedskæring er der sket en Tilpasning saa voldsom, at ingen havde tænkt paa at gennemføre den ved andre Foranstaltninger. Vil der da være nogen Mening i under de nuværende Forhold at fremtvinge en Gennemførelse af Nedskæring af Skatteydelse, Løn, offentlige Udgifter, social Forsorg o. s. v., hvis Resultatet af den nuværende Valutaudvikling bliver, at Kroneværdien bliver fastlagt der, hvor den ligger i Øjeblikket? Intet vilde dog være mere urimeligt.

Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, at den pengelige Situation, vi er kommet ind i — en Forringelse af Kroneværdien og Købeevnen med 33 pCt. —, er en overordentlig voldsom Tilpasning, der er vendt mod alle Lønarbejdere, alle Skatteydelse og alle Rentebyrder. Den Dag, da denne Nedskæring af Kronens Købeevne bundfælder sig i det Prisniveau, det danske Erhvervsliv kommer til at arbejde paa, og hvis vore Pengeforhold medfører, at vi bliver liggende ved denne Pengeværdi, er der sket en Nedskæring saa voldsom, at en yderligere vilde være fuldkommen urimelig.

Saa har jeg en Bemærkning vedrørende Krisehjælpen og de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal fremsatte om